

der have været Anledning til at gaae ind paa Forslaget, men det har han ikke udtalt, og Udvalget for denne Sag, som maatte gaae ud fra, at Indtægter og Udgifter i det Væsentligste maatte stille sig saaledes, som er foreslaaet i Udkastet til Finantsloven, og for hvem det nu foreliggende Forslag til en Indkomstskat ikke var besjendt, og endnu mindre Resultatet af de Forhandlinger, som i den Henseende ville finde Sted og de Beslutninger, som endelig ville blive tagne, det kunde ikke gaae ud fra, at Staten vilde kunne undvære disse 100,000 Rbd. i det kommende Finantsaar, uden at der paavises andre Hjaelpemidler, hvorved de kunne staaes tilveie, og da vi ikke have formaaet det, saa have vi heller ikke kunnet stille Terminen nærmere end til Udgangen af Marts Maaned 1852. Jeg maa derfor fremdes anbefale Udvalgets Majoritets Forslag til Antagelse.

Scholer: Jeg skal først takke den ærede Rigsdagsmand fra Nykjøbing (Monrad), fordi han igaar saa frimodigt udtalte, at Regjeriingen rundelig havde benyttet sig af sin provisoriske Lovgivningsmyndighed. Hans Raad, hans indtrængende Opfordring til Forsamlingen om ikke at være medansvarlig med Ministeriet har jeg fulgt i den Sag, hvorved vi ere blevne opfordrede til at give Lov for en Deel af Monarchiet, som vi ikke repræsentere, men derimod kan jeg ikke indsee, at der skulde være Noget for Forsamlingen saa farligt ved et Forslag, som er skillet af den ærede Rigsdagsmand for Holbek Amts 2den District (Tscherning), hvori der gives Finantsministeren, en saa dygtig Finantsminister, en saadan discretionary Bemyndigelse. Jeg maa tilstaae, at strax, da jeg erfarede, at Ministeriet havde gjort det dristige Spring over den jydskke Soldgrændse, blev jeg betænkelig, uagtet jeg vilde ønske, at det maa gaae Ministeriet efter Ordspørget: „Den, som vover, den vinder;“ men saa meget mere frapperede det mig, at Ministeren var bleven staaende stille udenfor den kjøbenhavnske Sisebod, og jeg har efter Alt, hvad jeg senere har hørt, ikke kunnet faae Andet ud, end at det virkelig kun er de knap 200,000 Rbd., som man ikke kan komme over. Vi have hørt dette udtalt af den høitærede

Finantsminister idag, men jeg kan ikke rime det sammen med den Foranstaltning, hvorved der i Tolden paa Manufacturvarerne er fæet en Afgang af 169,000 Rbd., og endnu mindre kan jeg forstaae det, efterat den høitærede Finantsminister forleden Dag uden videre streg 50,000 Rbd. paa Wiintolden foruden de 40,000 Rbd., som vare beregnede paa de slesvigiske Toldintrader, fordi Keiser Napoleon i sin Tid har tilladt os at føde hans urolige spanske Tropper i Thyen. Jeg kan, som sagt, ikke faae Andet ud, end at det er disse 190,000 Rbd., som komme ind i Kjøbenhavns Consumtionsintrader, som man ikke kan komme over. Ja, jeg hørte jo nok idag, at den høitærede Finantsminister udtalte, at Kjøbenhavns Consumption var Noget, som man kunde raade over, de andre Statsindtægter vidste vi ikke, om vi kunde raade over. Ja saa! hvorledes skulde det nu gaae, dersom vore Benner, Russerne maaskee skulde forlange Nedsættelse af Tolden paa deres Hør, Hamp, Tuglesjer og flinlandff Tommer, og dersom vore Benner, Scandinaverne, vilde forlange Tolden nedsat paa deres Tommer og Jern, og Engländerne kom og forlangte ligesaa stor Nedsættelse i Tolden paa Fabrikvarer som paa Manufacturvarer, ja, saa kunde vi vistnok behøve den kjøbenhavnske Consumption med den foreslaaede Forhøielse og Mere til. Jeg maa tilstaae, at jeg har fundet det Forslag, som er skillet af den høitagtede Rigsdagsmand for Holbek Amts 2det District (Tscherning), saa uskyldigt, at jeg indtil for saa Dieblik siden har næret den sangvinke Forhaabning, at den høitærede Finantsminister vilde, ligesom han gav Provindsføkstæderne Consumptionens Ophævelse som en kongelig Geburtsdagsgave, give Kjøbenhavns Indbyggere Consumptionens Ophævelse til Fulegave, men efter Alt, hvad vi her have hørt, vil det jo ikke skee. — Den ærede Rigsdagsmand for Aalborg Amts 3die District (Kée) udtalte sig igaar atter om, at Kjøbenhavn havde saa mange Forrettigheder fremfor det øvrige Land, og vilde af den Grund have Consumptionen til at vedblive, uagtet han ikke kunde nægte, at Consumptionen ikke angif blot de Rige, men saa anførte han, at det dog ogsaa var de Rige, som spiste Smør; ja, hvis Rigmand og Fattigmand